

[Thestrup.]

give os vanskeligheder, at selve indkomstskatten ligger således, som jeg har nævnt, når vi nu skal ind i den snævre konkurrence.

Jeg skal derefter komme til den tredje grund, der taler mod den førte finanspolitik med dens høje beskatning af arbejdsindtægten og den store overbudgettering. Denne grund er, at der er en stærk fristelse til at bruge det store overskud på statsregnskabet som motivering for nye statsudgifter, og at den nuværende højtærede regering ikke altid har været i stand til at modstå denne fristelse. Det kan vel næppe heller ventes, at den vil vise sig mere modstandsdygtig i fremtiden. Ser man efter i det økonomiske sekretariats oversigt over statsfinanserne, viser det sig, at statsudgifterne i de sidste 4 år er steget med op imod 400 mill. kr. om året. I 1956-57 var stigningen 465 mill. kr., i 1957-58 var stigningen 354 mill. kr., i 1958-59 var stigningen 370 mill. kr., og i 1959-60 var stigningen 419 mill. kr.

Hvis denne udgiftsstigning hvert år skulle have været dækket gennem udskrivning af nye skatter, tvivler jeg på, at den ville være blevet så høj.

Marcus Wallenberg påviser da også i det tidligere nævnte foredrag, at forøgede skatteindtægter let medfører yderligere forøgelse af statsudgifterne og dermed yderligere efterspørgselseksponation. Vi er jo ikke helt ukendte med det forhold her i landet.

Jeg henviser til, at der nu er fremsat forslag, der vil medføre stigende statstilskud til sygekasserne, at der er bebudet forøgede børnetilskud, og at den højtærede finansminister for nylig i en tale i Holte skal være gået ind for en forhøjelse af folkepensionen. Jeg vil ikke bestride, at der kan være noget at rette i loven om folkepension, men det bør dog formentlig rettes inden for de nuværende udgiftsrammer. Nu må det være produktionen, der skal tilgodeses. Vi står over for en periode, hvor vort samfunds velfærd i særlig grad er betinget af, at vi produktionsmæssigt kan klare os i det større marked, vi kommer ind i. I denne situation må vi alle, også folkepensionisterne, være interesserede i, at kræfterne samles om produktionen. Netop derved og kun derved kan vi sikre os varige forbedringer i vor levestandard, der naturligvis også til sin tid skal komme folkepensionisterne til gode.

Den højtærede regerings politik og finansministerens Holtetale har yderligere bestyrket mig i, at der kun er én vej til at sikre sig imod, at statens udgifter vokser og vokser, nemlig den at begrænse statens indtægter.

Som den fjerde grund til at nære betænkkeligheder ved den førte finanspolitik med den store skatteopkrævning og dens store overskud på budgettet vil jeg nævne den virkning, denne politik har på den private opsparing. Nu ved jeg vel, at den private opsparing ikke har været nedadgående det sidste år, men stigende. Det kan dog vel næppe bestrides, at opsparingen ville være blevet større under en mindre stærk beskatning. Jeg ved, at den højtærede finansminister har en tilbøjelighed for, at staten skal være den, der samler al kapital, men ikke blot er dette en umulighed, det er i sandhed ej heller ønskværdigt. De fleste af os kan vist også blive enige om, at mange sparere er det, der bedst sikrer en rolig udvikling.

Over for vort ønske om en nedsættelse af skatterne siger regeringen og dens partier, at det vil medføre inflation.

Med formandens tilladelse vil jeg gerne citere en udtalelse af den schweiziske nationaløkonom Wilhelm Röpke, som i sin bog „Velfærd, frihed og inflation“ skriver:

„Den højt besungne forestilling om beskatning som en balancerende mekanisme er for længst slået sønder og sammen af kendsgerningerne i det politiske og sociale liv. Men selv om vi vender ryggen til denne særlige virkning af det moderne budgets gigantiske omfang, er der adskillige andre grunde til, at det virker i retning af at opmuntre inflatoriske bevægelser. Helt bortset fra et opsvulmet budgets ugunstige indflydelse på opsparingen er der den kendsgerning, at hvis statens andel i nationalindkomsten overstiger et vist punkt — det kritiske procenttal ligger omkring 25 — så kan presset på den nationale økonomi ikke bæres, uden at der til slut kommer et fald i pengeværdien.“

Senere hen siger han:

„Alle tænkende mennesker har for længst erkendt, at den andel af nationalindkomsten, som staten nu om stunder tildeler sig selv, i det lange løb er ufor-